

han sig endog til at modtage dem paa Stationen. Han sagde til sig selv, at da han og Dyhring nu engang var bleven besvogrede, vilde det for Familjefredens Skyld være bedst, om de kunde blive Venner. Og i Betragtning af, at han (som han mente) stadig overfor Dyhring havde ytret Ringeagt for hans Haandtering, tilkom det nu ham at gøre det første Skridt til en Forsoning.

Det var heller ikke svært at se, at han tillagde sin Tilstedeværelse paa Banegaarden en mere end almindelig Betydning. Efter at have overrakt Nanny en Buket vendte han sig med udtryksfuld Mine mod hendes Mand, der stod lidt derfra i en broncebrun, silkeagtig Rejse- dragt og forhandlede med en Drager. Den lille, fikse Redaktør var som altid Forbindtligheden selv. Han mumlede nogle takkende Ord om »den udviste Ære«, idet han modtog Pers højmodigt udstrakte Haand med et Smil, — som lykkeligvis kun Nanny bemærkede.

Hun viste en ganske uforbeholden Glæde ved Gensynet, kaldte Per for »Svoger« og bragte Hilsner fra Jakobe og dem alle derhjemme. Per lod sig da ogsaa overtale af hende til at tage Plads i Vognen, der kørte dem til Hotellet, og senere paa Dagen mødtes de til Middag paa en af Byens franske Restavrationer.

Mens Dyhring efter Maaltidet hurtigt blev uselskabelig og som sædvanlig, naar han kedede